

אעירה שיזזר

ליקוטי שיזזות - הגה"צ הרב דב הכהן קוק שליט"א

בית הגור' זסלע

קול התור אל האור

בעורת ה' יתברך

ישמחו במלכותך
עת רצון
אעירה שזר
אמן יהא שמיה רבא
בלבב שלם

הנהגות האדם

בחי הגוי הסלע
קול התור אל האור

ארגון בחגוי הסלע ת.ד. 628 עיה"ק טבריא טלפון 050-4113653
כתובתינו באינטרנט: www.b-h.org.il דואר אלקטרוני info@b-h.org

ישמוזו במלכותך

להרגיש כבוד שמים

**ישמוזו במלכותך שומרי שבת וקוראי עונג
עם מקדשי שביעי כולם ישבעו ויתענגו מטובך**

את המילים האלו אנו אומרים כל שבת, בערבית ובשחרית. נתבונן ונעמיק בהם...

התפלה הרצויה ביותר בעיני ה' יתגדך, היא תפלה על כבוד שמים. התפלה העיקרית בראש השנה ויום הכיפורים היא שתתגלה מלכותו יתגדך וכולם ידעו שהוא בעל הבית וממילא כולם יחזרו בתשובה. ועל זה אנו מבקשים בתפילות ראש השנה ויום הכיפורים: וּבְכָן יִתְקַדֵּשׁ שִׁמְךָ... עַל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ.

וּבְכָן תֵּן פְּחָדְךָ... עַל כָּל מַעֲשֵׂיךָ וְאִימַתְךָ עַל כָּל מַה שִׁבְרָתָהּ...
לְעִשׂוֹת רִצּוֹנְךָ בְּלִבְּךָ שָׁלֵם.

וּבְכָן תֵּן כְּבוֹד לְעַמְּךָ... וְצַמִּיחַת קָרֵן לְדוֹד עֶבְדְּךָ וְעֵרִיכַת נֵר לְבֵן יִשְׂרָאֵל...
מִשִּׁיחְךָ...

וּבְכָן צְדִיקִים יִרְאוּ וִישְׂמְחוּ... כִּי תַעֲבִיר מִמַּשְׁלַת זְדוֹן מִן הָאָרֶץ.
מֵלֹךְ עַל כָּל הָעוֹלָם כּוֹלֵו בְּכְבוֹדְךָ... וְיִדְעוּ כָּל פְּעוּלֵךָ כִּי אַתָּה פְּעַלְתָּהּ.

ויבין כל יצור כי אתה יצרתנו, ויאמר כל אשר נשמה באפיו:
ה' אלקי ישראל מלך ומלכותו בכל משלה.

נשאל את עצמנו: עד כמה באמת אנפת לנו, במשך השנה, מכבוד שמים?

ככל שאדם יותר רוחני – יותר אנפת לו מכבודו של המלך, ופחות אנפת לו מהבעיות האישיות שלו.

הצדיקים מרגישים את צער השכינה וגם את שמחתה, כמו בשבתות וימים טובים.

אדם שישקוע בחיצוניות של החיים ורחוק מאמונה – הוא גם רחוק מהמושגים האלה של 'צער השכינה' וכבוד שמים, כי אלו הם מושגים רוחניים.

אדם שרק הגשמיות חשובה לו – הי במושגים אחרים לגמרי, ואין לו אפשרות לקלוט מושגים רוחניים.

'שימוזו במלכותך' – מי ישמח במלכותך? רק **'שומרי שבת'**!

שומרי שבת, אלו הם הצדיקים שחושבים על השבת כל היום. רק הם, מסוגלים לשימוח בשבת ורק הם מסוגלים לשימוח בכל יום – במלכות ה' המתגלה בעולם, ולא בהנאות הפרטיות שלהם.

אבל, רוב הציבור, '**עם מקדשי שביעי**' - העמקה הם '**כלם ישבעו ויהענגו מטובך**' - דהיינו, רוב הציבור מסוגל לשימוח רק מטוב ה' המגיע אלינו - דברים שאנחנו יכולים להרגיש, לאכול ולראות. אבל הצדיקים שמחים בשביל ה' - על כבודו המתגלה עכשיו בעולם ולא רק על מה שהם מקבלים ממנו.

להיות '**מקדשי שביעי**' כולם יכולים, אם יקיימו את הלכות שבת. אך להיות '**שומרי שבת**' זו כבר דרגה מיוחדת הדורשת את כל הלב!

וכך אנו שרים בפיוט:

"מעין עולם הבא יום שבת מנוחה, כל המתענגים בה יזכו לרוב שמחה".

רוב האנשים מתענגים על דברים פרטיים במהלך יום השבת, כמו: סעודות שבת, בגדים של שבת, שינה בשבת, תפילות של שבת ואפילו לימוד תורה בשבת.

אך הצדיקים מתענגים לא רק על דברים מסוימים בזמן השבת, אלא בעצם מציאות השבת.

'**המתענגים בה**' - בעצמה. מתענגים על עצם השבת. על חוויית קדושת היום.

עת רצון

**ואני תפילתי לך ה' עת רצון אלקים ברב זסדרך ענני
באבות ישער' (תהלים ס"ט, י"ד)**

צריך להתחזק לבוא בזמן לתפילה. כאשר אדם מגיע בזמן לתפילה, זה מראה שהאדם רוצה להתפלל.

והאמת היא, שגם אם האדם רוצה להתפלל, צריך זכות גדולה בשביל להתפלל. כמו שמסופר על הרבי מללוב, שהיה בירושלים לפני כמאה שנה. הוא היה מתפלל ערבית בכותל, והיו שם ערבים. יום אחד הרב האריך מאוד בתפילה. השמש התחיל לדחוק ברב שיסיים, כי מסוכן ויש ערבים... כאשר הרב סיים את תפילתו, אמר לו: 'אתה חושב שאני יוצא מתי שאני רוצה לעצאתי? אני יוצא מתי שהכותל נותן לי רשות לעצאתי!'

והמהרי"ל דיסקין שהיה בירושלים לפני עשרים שנה, לא היה בכותל המערבי. פעם אחת אמרו לו, שיש חולה מסוכן ויש מנין אנשים וחייבים ללכת לכותל להתפלל על החולה. כשהגיע המהרי"ל לשני רחובות מהכותל, ראו התלמידים שזה ממש סכנת נפשות

להמשיך לכותל, מרוב התרגשות של הרב, עד כדי עילפון. והחזירו את הרב בחזרה לביתו, ושוב המהרי"ל לא הגיע לכותל.

והראי"ה קוק זצ"ל, שהגיע לארץ, הגיעו לקבל את פניו הרבה גדולי תורה. והרב קוק לא דיבר איתם כלום, אלא הלך קודם לכותל. הוא לא היה מסוגל לדבר, לפני שהוא הגיע לכותל. ומסופר, שכמה רחובות לפני הכותל, חווירו פניו כשלבג מרוב התרגשות, וכל זה בלי לראות את הכותל המערבי!

אלה הם חיים אחרים לגמרי! אלו הם החיים של גדולי ישראל!

אבל לגבינו זו זכות שאדם אומר: 'אני רוצה להתפלל'.

ומה הבדיקה שאכן האדם רוצה להתפלל?

אם הוא בא בזמן לתפילה!

שאדם בא בזמן לתפילה, זה אומר שהוא רוצה!

זה לא אומר שהוא יצליח. כי יש הרבה סיטרא שמפריעה. כגון, אם

יש לאדם עוונות שעבר אתמול, או שלשום, זה מעכב את התשובה,

ומעכב את התפילה.

אן שיש עליו גזירה של הסתר פנים, אן משום כל מיני תיקונים. אן

שהוא לוקח את עוונות הדור עליו...

מין הסתם אנצ'לנו זו לא תפילה. כמו שאומר הרמח"ל במסילת
ישרים: דוד המלך אמר, "ואנכי תולעת ולא איש". דוד המלך אמר
שמכיון שהוא בעצם ילוד אישה, הוא לא יכול. אבל אנחנו לא
צריכים את זה, כי יש בנו עוונות...

זה דומה לאדם שמחזיק דלי מלא שופכים וצואהו. אותו אדם מכסה
את הדלי, וחושב שלא רואים את תכולת הדלי.
והאמת היא, שכל המלאכים רואים את זה!
ואלה הם העוונות שלנו!

כל עבירה שעושים, מסוגבים את האדם מלאכים רעים, ושדים,
רח"ל. וכל זה מחכה, במקום שמחכה, וזה מקרין לעולם הזה. ולכן
קשה לכיין בתפילה!

אבל לכל הפחות להגיד: 'אני רוצה להתפלל'. אמנם לא ידוע אם
האדם יצליח להתפלל, אבל העיקר הוא הרצון!
ברור שאדם שחולך לישון מתוך דברים בטלים, שהוא לא יקום
לנץ.

אחר כך הוא ישאל: למה לא קמתי?
התשובה היא: מה עשית לפני שהלכת לישון?!

המצב מתחיל בלילה לפני השינה!
אדם רוצה להיות למעלה. זה זכות, אבל העיקר דבר ראשון – רצון!

אעירה שוזר

'עורה כבודי עורה הנבל וכינור אעירה שוזר'
(תהלים פרק ג'ז, ט)

בשולחן ערוך כתוב: שיהא הוא מעורר השחר.
מה זה להעיר את השחר?

הכוונה היא – שאני לא נופל לתוך מצב, אלא מתכוון לפני המצב.
לדוגמא, בקיץ כשהולכים לים. אחד הולך בשעה 4 בצהריים לכנרת,
מגיעה השעה רבע ל – 6, הוא כבר רואה שאין לו מנין למנחה, אז
הוא הוטף מנחה על החוף. זה נקרא נופל לתוך מצב.

מה זה נקרא מעיר את השחר? שלפני שאני הולך לכנרת אני שואל
– מה עם מנחה? מה יקרה איתי בזמן מנחה? ואני מתכנן את זה
באופן כזה: אני מרים טלפון לנהג מונית, ואני אומר לו: תבוא בחמש
וחצי לפה לקחת אותי, בחמש וחצי אני יוצא מהמים. זה נקרא
"מעיר את השחר", שאני מתכוון לפני המצב.

עוד דוגמא, יש לי משהו לקנות בתל-אביב, מיד האדם אומר כן כן
אני הולך לקנות, כשהוא מגיע לשם והוא רואה את המצב של
שמירת העיניים - הוא מסתבך סיבוך שלם, זה נקרא שהוא קם
אחרי השחר.

מה זה נקרא מעיר את השחר? יש לי משהו לקנות בתל-אביב, אני
שואל: באיזה מקום זה? איך אני מגיע לשם? זה מסתדר? זה טוב
עבורי? ואני לא הולך לשם. כלומר, אני לא נופל לתוך מצב, אני
מתכוון לפני-כן.

אתה רוצה לצאת החוצה, תחשוב מה יקרה עכשיו? זה לא כ"כ
פשוט לצאת החוצה!

אדם שמתכוון מראש למצב, זה הרבה יותר קל.
אתה צריך לאכול ארוחת צהרים? תתכנן מראש! לאכול יותר או
פחות? תתכנן מה תאכל וכמה תאכל. עכשיו אני צריך לאכול שתי
פרוסות לחם? או אני אוכל שתי פרוסות לחם. אבל אני קובע מראש
מה אני אוכל!

אחרי שנפלים לתוך מצב, בטח שקשה להסתדר. החכם עיניו
בראשו - אתה הולך לכזה מצב, תחשוב מה זה יגרום!?

אדם מגיע לאיזוה מצב, לדוגמא, אתה מגיע הביתה, אשתך אומרת לך משהו ואתה מיד כועס על המקום. הרי אתה יודע שמצב זה חוזר על עצמו כל פעם מחדש. למה שלא תביא את זה בחשבון? תצפה מראש, שאשתך תאמר משהו מרגיז, ותחשוב מראש: לאישה יש בעיות כך וכך וצפוי שהיא תגיב כך וכך. תהיה מוכן מראש! יכול להיות שתצטרך לספוג משהו, איזו התנהגות לא ראוייה של אשתך. אין דבר! תספוג את זה, למה לא? הפוך – זה כפרת עוונות!

אם אני מוכן מראש, אני לא סובל מזה. אם אתה לא מוכן מראש ופתאום נופל עליך משהו, עד שאתה מתעשת – עד שאתה תופס את עצמך, כבר אמרת כמה מילים פוגעות. ואת המילים כבר אני אפשר להחזיר!

וזה כל השטות של הבעיות בשלום-בית, בגלל שטות של גאווה של דקה אחת! דקה אחת של גאווה פשוטה – סתם גאווה. וזה כבר עושה כעס ומריבות בבית.

אדם יראה את זה על עצמו, כשהוא כועס על מישהו – אחר כך צריך אלף פעם לשיבור את הגאווה, על מנת להגיד לו סליחה. וזה פירוש "אעירה שחר":

להשקיע מחשבה. ולהתכונן למצב, לפני שנופלים לתוכו.

אמן יהא שמיה רבא

מובא בגמרא (שבת דף קי"ט): "כל העונה אמן יהא שמיה רבא בכל כוחו קורעין לו גזר דינו של שבעים שנה". בכל כוחו פירושו: גם בכמות (כל כוחו – כפשוטו), וגם באיכות (כוונה).

הגמרא נקראת "ים התלמוד" ובוזה נרמז גם ענין הכמות וגם ענין האיכות. כי הים הוא גם עמוק, וגם גדול. ואם הים היה רק גדול ולא עמוק הוא לא היה נקרא ים, ואם היה הים רק עמוק ולא גדול גיב לא היה נקרא ים. כלומר: בשביל שהמקום יקרא ים, צריך גם כמות וגם איכות.

כשעונים "אמן יהא שמיה רבא" זה כמו שטובלים במקווה של קידוש ה'. כלומר בזמן שכל בית-הכנסת עונים "אמן יהא שמיה רבא" כל החלל של בית-הכנסת הופך למין מקווה שמטהר את האדם.

וכמו מקלחת עם הסבון, שהאדם משפשף את הגוף ומתנקה – כך "אמן יהא שמיה רבא" מנקה את האדם מעוונות.

ולכן צריך לענות "אמן יהא שמיה רבא" גם בקול, וגם בכוונה.

והמקווה תלוי בכוונה של האדם.
ומסופר על רבי נחמן מברסלב זיע"א שהיה טובל במקווה בערב שבת כשעתים.

וכן מסופר על רבי חיים מצאנז זצ"ל שהיה טובל במקווה קר, ובזמן שהיה טובל, המקווה היה מוציא אדים.

ועוד מסופר על רבי חיים מצאנז זצ"ל שהרגל שלו היתה מלאה בתחבושות מחמת מוגלות שהיו לו ברגל. וכשהיה יוצא מהטבילה היה צריך להחליף בחזרה את התחבושות, ואף על פי כן היה רץ למקווה אף על פי שרגליו היו מלאים תפרים.

ובזמן התפילה היה רוקע על הארץ עם רגלו. ובזמן שסבל מרגליו היה רוקע ברגל החולה דווקא, והיו צריכים להחליף לו את התחבושת כל פעם לאחר התפילה. והרופא אמר לו שירקע ברגל השניה, ולא ברגל החולה. ענה לו רבי חיים מצאנז "אני לא יודע בכלל באיזה רגל אני רוקע".

כך צריך לענות לקדיש - להתרכז בכוונה נקיה של קידוש ה' בלי שום היסח הדעת.

בלבב שלם

אזכרת פנימית

מי שיותר צדיק מתנהג יותר פשוט ומדבר יותר פשוט.
עד כדי כך שקשה להכיר עליו שהוא צדיק.
שלאו מיישדו לתהות על קנקנו של הרמח"ל. הוא חוזר והעיד שאכן
הרמח"ל בקי בכל התורה, אך אפילו ריח של חסידות אין בו...
מה שלמעלה מן המדריגה שלך – קשה לך להסתיר.
אך מה שאתה רגיל בו – יותר קל להסתיר, כי אנצ'ך בפנים זה
נתפס כדבר מובן מאליו, כדבר פשוט. זו גדולתו של הרמח"ל.
קחו לדוגמא את "המשגיח" ר' יחזקאל לוינשטיין. הספרים שלו –
"אור יחזקאל" כל כך מחזקים.
ומצד שני הם כתובים בלשון מאוד פשוטה. ככה הוא דיבר.
כי השיחות שלו, לא היו דיבורים של פה. הוא דיבר מתוך החיים
הפשוטים שלו. ככה הוא חי! אנשים כאלו עומדים מאחרי כל מילה
שלהם. מה שהם דיברו – זה מה שהם היו!

ידוע ששכר על היצוניות בעבודת ה', כגון על עצם מעשה המצוה, מקבלים בעולם הזה. כי בכל זאת, הקב"ה לא מקפח שכר כל בריה (פסחים קי"ח, בבא קמא ל"ח).

אך בעולם הבא מקבלים שכר רק על הערך הפנימי של המצוות. כמה לב השקעת במצוה? כמה מסירות נפש? בזה אנחנו נבחנים. לכן ייתכן מאוד, שאדם יבוא לעולם הבא עם חבילות ענקיות של מצוות שהוא עשה אותם "בחיצוניות", והוא בטוח שיקבל עליהם שכר גדול.

אבל רק חלק קטן מאוד מהחבילות האלה, יוכל להיכנס איתו... לעולם הבא נכנסת רק איכות פנימית!

קשה לדעת מי צדיק אמיתי.

כי את זה רק האיכות קובעת וזה נסתר...

אנשים מספרים לי על כל מיני רבנים.

היום שום דבר לא קונה אותי. לא מספר החסידים שיש לו. ואפילו לא הידיעות שלו בתורה.

רק דבר אחד מרשים אותי היום – ענה פנימית.

הנהגות האדם

מהרב הקדוש איש האלוקי, רבי אלימלך מליזענסק זי"ע

א. הראשון שצריך האדם ללמוד גמרא ופירש"י ותוספות ומפרשים, כל אחד לפי השגתו והפוסקים אחריהם, ומתחילה ילמוד שולחן ערוך אורה חיים. וצריך להתפלל להשם יתברך שיבוא על האמת, כי חטאת נעורים של האדם הראשון מסמין עיניו, שלא יראה אף שיכול לפלפל ולהגיד לאחרים דינו, אבל הוא בעצמו שוכח ולא מקיימם באמת. לכן צריך האדם להתחרט מאד על עונותיו, ולהתבודד עצמו קודם אור היום, שאז עת רצון לבכות על גלות השכינה פעמים הרבה עד אין קץ, ויבכה בדמעות. וגם ביום לפעמים יתבודד, ואז יראה בעצמו שעמדו עוונותיו נגד עיניו, ויזכור את חטאתיו ועוונותיו ופשעיו כהרים וגבעות, אשר מעולם לא זכר אותם אם עשה ככה, ככה יעשה לא פעם ולא שתים ולא מאה פעמים, עד אשר ירחמו עליו מן השמים, ויתפלל להשם יתברך שידריכוהו בדרך, ויורוהו דרכו שלא יבלה חיי חייו, ואז השם יתברך ברחמיו וברב חסדיו יאיר עיניו באור תורתו הקדושה, ויבין וישכיל תוכן הדבר לעשותו ולקיימו:

ב. אלה הדברים צריך לזוהר מחנופה ומשקרים וליצנות ולשון הרע וקנאה ושנאה ותחרות וכעס וגאווה, ומלהסתכל בנשים, ולהרבות שיחה עם אישה, אפילו עם אשתו אמרו וכו', ובפרט בעת נידתה צריך הרחקה:

ג. ויזכור תמיד יום המיתה, וכשילמוד גמרא או שאר ספרים, לא יפסוק, שלא יעבור על דברי חז"ל שדרשו על "הקוטפים" וכו', ויתפלל להשם יתברך שילמוד תורה לשמה:

ד. ויעסוק באימה וביראה באיזו ספרי מוסר בכל יום ב"ראשית חכמה" ושל"ה ו"חובת הלבבות":

ה. ולפעמים ילמוד באימה במעט איזה כתבים מהאר"י זעל"ה וכל זה באימה וביראה ופחד ה', בדורות הראשונים היו נשמותיהם נשמות קדושות, והיו נשמרים מנעוריהם מכל חטא ועון, והיו נשמותיהם ראויים ומסוגלים ללמוד חכמה זאת, אבל עתה, בעונותינו הרבים, שיש לנו גוף עכור וחומר עב, צריך האדם לזכך ולכבס עצמו מכל חטא, ולזכך נשמתו, ויבין האדם אם זכך נשמתו כאשר אין יצר הרע מסיתו לשטות והבלים, כאשר בתחילה, ואז יוכל ללמוד בכל פעם הכתבים, והשם יתברך יזכהו אם יזכך מחשיבתו בקדושה באמת ובתמים, שיפתח לו שערי החכמה בכתבי האר"י

זללה"ה, אשר לא כן כל זמן שמלובש בתאנות גופניות, בהבלי זמן, שהלימוד קשה לו מאוד, חס ושלום:

ו. צריך האדם לזכך גופו ונפשו בלימוד כנ"ל, בלימוד הגמרא ותוספות, גם דברי אגדה שבגמרא חמה מסוגלים מאוד לזכך נשמתו:

ז. וישמור עצמו מעבירות מהרהורים רעים בכל אופן ואופן:

ח. וישמור עצמו מלשנוא שום אדם מישראל, כי אם הרשעים שנודעים לו בבירור, שאי אפשר לדונם לכף זכות, וכל שאפשר לדונם לזכות, מחויב לאהוב כנפשו בכל מאודו בגופו וכנפשו, לקיים "ואהבת לרעך כמוך":

ט. וישמור את עצמו מלדבר שום דיבור קודם התפילה, אפילו דבר אחד, כי זה מבטל כוונת התפילה:

י. ויזהר לנקות את עצמו קודם התפילה וקודם סעודה גם בכל פעם שצריך לנקביו, שלא להשהות, ויעבור על "בל תשקצו":

יא. ויזהר שיהיה בגדיו הכתונת ומכנסים מנוקים מלכלוך וצואה ושכבת זרע, חס ושלום:

יב. לא יטיל אימה יתרה בתוך ביתו, ולא יקפיד שום הקפדה בתוך ביתו, ואם יהיה לו שום הקפדה על שום אדם או על דבר אחד, יזכור מיד חטאות נעוריו, ויאמר בלבו: אין זה כי אם עונותי הביאוני

לידי הקפדה זו. וכן בכל דבר יזכור מיד הטאותיו, ועל ידי זה יוכנע ויושבר כח היצר הרע:

יג. ויתפלל להשם יתברך שיעזרהו לעשות תשובה שלימה, ושלא ימות בלא תשובה, ויכלול את עצמו בתוך שאר בעלי תשובה, שיעזרו שיעשה תשובה שלימה, ויתפלל על מחילת עונותיו בכלל מחילת עונות בני ישראל:

יד. ויהיו דבריו בנחת עם בני אדם, ואם משבחין אותי, ילך בזריזות ויצטער את עצמו, ויאמר: מה זה משבחין אותי ואין בי, אלו היו מכירין בשפלותי ושטותי ומעללי ומעשי הרעים, ואיך אשא פני לפני הבורא יתברך שמו, שהוא יודע ורואה מעשי בכל עת ורגע, אף על פי כן הוא מרחם עלי בכל דברי:

טו. ידמה בעיניו כאלו אדם עומד לנגדו תמיד, ולא ירף ממנו השגחתו במעשיו תמיד, ואלו היה רואה בו דבר מכוער, היה מתבייש ונמאס בעיניו, והיה מטמין את עצמו באמתחת עכבר מגודל הבושה. על אחת כמה וכמה יתברך שמו עומד עליו ורואה במעשיו בכל עת ורגע, בלתי אפשר להטמין עצמו ממנו, כמו שכתוב: "אם יסתר", כמו שכתוב באזרח חיים:

טז. אם יגנה אותי שום אדם, ישמח מאד שהקרה ה' לפניו איש כזה שימתנגה במעשיו המכוערים, וכל אדם יהיה בעיניו טוב ממנו:

יז. ירחיק את עצמו מכל דבר שאין בו צורך לתכלית בריאת גופו
לעבודת השם יתברך, הן באכילה ושתייה, הן בכל תאוות והנאות;
יח. ועיקר שישמור את עצמו ממשקה המשכר, כי זה חולי רע
ומביא את האדם לשפלות גדול, כמאמר התנא: לא תרוי ולא תחטא;
יט. וישמור מלהזכיר שם לבטלה;
כ. וישמור עצמו מלדבר ומלחשוב שום דבר קדושה במקום מטונף,
כי היצר הרע מתגבר דווקא להזכיר דבר קדושה במקום מטונף;
כא. וישמור עצמו מלדבר בבית הכנסת הקדוש, אף דברי מוסר,
שלא יימשך מתוך כן לדבר בטל:

עד אין קץ

הזון והיופי
העומק והמתיקות
היראה והטהרה
האהבה והשמוזה
הדבקות והקדושה
להגיד בכל יום זוסרך

התורה והמצוות
הניסים והנפלאות
הנסתר והנגלה
המוני מעלה וקבוצי מטה
לתת לך כתר מלוכה

התשובה והגאולה
העליה והקיבוץ
ההר והבית
הטוב והנצח
להטות שכם אזור לעבדך

האמת והתכלית
הזיו והעונג
עד אין קץ עד אין זוקר
יתגדל ויתקדש שביה רבא

מתוך "בחגוי הסלע"



חגוד זסלע
קול התור אל האור